

Recull de l'aigua

per Pep Costa

A Marià Villangómez,
llaurador de la mar,
que va semblar els solcs buits
en temps d'ones esquerpes.

LLAURADOR DE LA MAR

Llaurador de la mar
que godalles conreus d'ones esquerpes
i ens retornes la calma
com una pàtria expectant d'espigues verdes,
sense enganyalles de plors ni males herbes.

Roquisser d'aus i d'arbredes
totes les coses són ulls,
silents poemes, càntics a l'aigua,
adoració d'aquests solcs d'escuma blanca.

En les mans buides, lliures de noces,
farem batre de l'alga la inflorescència
i ens capbussarem al sol
com demanaires fanals de llum que ens manca.

"Jo no tenc filosofia: tenc sentits..."

ALBERTO CAEIRO
(Fernando Pessoa)

TU, COM LA PLATJA...

Sobre la terra dels pins, vora el paisatge,
ets una estança sensual dintre la sorra,
càlid terme d'ardència,

com
una
platja,

Les mans precioses
dolces fan les carícies

i tendra
l'aigua;

són pedres blanques
i les ungles lluentes, conxes de nacre.

Dunes les sines, adamantina bellesa
dintre les ombres, incest d'imatges,
llenegadís de l'arena f

i
n
s a la panxa.

Del teu llombrígol
faré un estany de saliva per veure els ànecs,
i ta pell bruna
m'assaboreix gola i llengua d'aigua salada.

ESTANÇA ESTRANYA

Soç l'arbre sotsobrat, la vella estança ingrata,
traït per la tempesta que vaig deixar entrar a casa
llampec pur i fulgent del verd que el sol, groc, banya.

Joguina, avui, del torb que curulla l'absència,
seré l'hoste dels balms capbussat dintre l'aigua
i assegut a un racó ple de pols i carència
oiré la dolçor que albirava d'antuvi
de la lira del mar que hipnotitza les roques.

Com nauxer enardit pel lent vol de gavines
miraré tot el fons fins trobar-me la cara
i veuré l'encís blau d'aurorals caragols
que caminen i glosen les estances estranyes.

COS DE PEIX

Daltabaix cos de peix sóc jo dins cada escata,
prò és qüestió si l'aigua voldrà o no viure amb mi;
la mar no escampa mots, no diu vela o pirata,
cadències de silencis fan de la mar camí.

Calze del pensament dedins la nova vida
com el llevat que creix, desig, amb el sol fi
de fer del meu ésser la ferramenta ardida,
comare dels vaixells dels mars que tenc ací.

Batec irat la cua com una alada pala
que regira la sorra, aürt del remolí.
De l'aigua vull la flor de la petita cala,

que no esdevengui daga untada de verí
o força misteriosa que a la nit endogala
atuïnt la foscúria que un temps fou dintre mi.